

Capítol I

El Xa de Blah

Hi havia una vegada, al país d'Alifbay, una ciutat trista, la ciutat més trista del món; una ciutat tan trista i desgraciada, que fins i tot havia oblidat el seu nom. Es trobava al costat d'un mar lúgubre ple de peixos tristesa que feien tanta pena de menjar, que la gent vomitava de melancolia encara que el cel fos ben blau.

Al nord de la ciutat trista hi havia unes fàbriques immenses on fabricaven (això m'han dit) la tristesa, l'empacaven i l'enviaven a tot el món, que no en tenia mai prou. De les xemeneies de les fàbriques de tristesa sortia un fumot negre que es quedava surant sobre la ciutat com una mala notícia.

I en les profunditats de la ciutat, més enllà d'una zona vella d'edificis ruïnosa que semblaven cors destrossats, vivia un noi feliç que es deia Haroun, fill únic del rondallaire Rashid Khalifa, l'alegria del qual era famosa en tota aquella ciutat infeliç, i el seu riu inacabable d'històries llargues, curtes i sinuoses li havia fet guanyar no un, sinó dos sobrenoms. Per als seus admiradors era Rashid, l'Oceà de les Idees, tan farcit d'històries divertides com el mar de peixos tristesa; però per als seus rivals gelosos era

el Xa de Blah. Per a la seva dona, la Soraya, en Rashid va ser durant molts anys el marit afectuós que qualsevol dona voldria, i durant aquells anys l'Haroun va créixer en una llar on, en comptes d'afflicció i males cares, comptava amb la riella sempre disponible del pare i amb les cançons que entonava la veu dolça de la mare.

Però un dia es va espatllar alguna cosa. (Potser la tristesa de la ciutat, finalment, es va enfil·lar a les finestres de casa seva i hi va entrar.)

El dia que la Soraya va parar de cantar de cop, a mitja frase, com si algú hagués tancat un interruptor, l'Haroun va endevinar que hi havia mar de fons. Però no s'imaginava fins a quin punt.

En Rashid Khalifa estava tan enfeinat inventant-se històries i explicant-les, que no es va adonar que la Soraya havia deixat de cantar; i això encara va empitjorar les coses. Però és que en Rashid era un home molt enfeinat, contínuament amb noves exigències: era l'Oceà de les Idees, el famós Xa de Blah. I amb tots els assajos i les representacions, en Rashid passava tantes hores a l'escenari que va perdre la pista del que passava a casa seva. Corria d'una punta a l'altra de la ciutat, i del país, explicant històries, mentre la Soraya era a casa, cada vegada més ennuvolada, fins i tot amb una borinor que amenaçava tempesta.

L'Haroun acompanyava el seu pare sempre que podia, perquè aquell home era un mag, això no es podia negar. S'enfilava en un escenari provisional muntat en un cul-

de-sac atapeït de canalla esparracada i vells esdentegats, tots ajupits al terra sense pavimentar; i un cop havia engegat, fins i tot les vaques que deambulaven per la ciutat s'aturaven i paraven l'orella, i els micos xerrotejaven amb aprovació a les teulades, i els lloros dels arbres li imitaven la veu.

L'Haroun sovint pensava que el seu pare era un malabarista, perquè les seves històries eren, de fet, moltes històries diferents enfilades una després de l'altra en una mena de remolí vertiginós, i en Rashid les sabia mantenir totes a mig aire sense que li'n caigués ni una.

D'on sortien, totes aquelles històries? Aparentment, l'únic que en Rashid havia de fer era obrir els llavis, en un somriure molsut i vermell, i en sortia un enfilall nou de trinca, perfectament acabat, amb bruixeries, intrigues amoroses, princeses, oncles malvats, tietes grasses, gàngsters bigotuts amb pantalons de quadres grocs, llocs fantàstics, covards, herois, lluites i mitja dotzena de cançonetes enganxoses, fàcils de taral·lejar. «Totes les coses surten d'algun lloc», raonava l'Haroun, «per tant, aquestes històries no poden caure del cel...»

Però cada vegada que feia aquesta pregunta tan important al seu pare, el Xa de Blah mig tancava els ulls, lleugerament prominents (tot s'ha de dir), es picava la panxa tova, es posava el polze entre els llavis i feia un soroll ridícul, com si begués: *glug glug glug*. L'Haroun no ho podia sofrir, que el seu pare fes això.

—No, vinga, digue'm d'on vénen de veritat —insistia, i en Rashid movia les celles misteriosament i feia uns moviments de bruixot amb els dits.

–Del gran Mar de les Històries –li contestava–. Em bec l’Aigua de les Històries ben calenta i em sento ple de vapor.

L’Haroun trobava aquesta resposta insuportablement irritant.

–I on la guardes, aquesta aigua calenta, eh? –argumentava amb astúcia–. En ampolles d’aigua calenta, oi? Doncs jo no n’he vist mai cap.

–Surt d’una Aixeta invisible que va instal·lar un Geni de l’Aigua –deia en Rashid, ben seriós–. Hi has d’estar abonat.

–I com es fa, per estar-hi abonat?

–Ah –deia el Xa de Blah–, això és Massa Complicat per Explicar-ho.

–De totes maneres –deia l’Haroun, de mal humor–, tampoc no he vist mai cap Geni de l’Aigua.

En Rashid arronsava les espatlles.

–Tampoc no et llesves mai prou d’hora per veure el lleter –observava–, i en canvi, no et fa res beure’t la llet. Per tant, deixa’t de Siis... i de Peròds... i estigues content de poder sentir unes històries tan divertides.

I aquí s’acabava la conversa.

Però un dia l’Haroun va preguntar més del compte i les coses van sortir de mare.

Els Khalifa vivien als baixos d’una petita casa de ciment amb les parets de color rosa, les finestres verd llimona i els balcons pintats de blau amb recaragolades baranes de

ferro forjat, de manera que tot plegat (pensava l'Haroun) feia que semblés més un pastís que no pas un edifici. No era una casa elegant, no tenia res a veure amb els gratacels on vivien els superrics; però tampoc no tenia res a veure amb les cases dels pobres. Els pobres vivien en barraques mig esfondrades fetes de caixes de cartó velles tapades amb trossos de plàstic, i l'argamassa que aguantava dretes aquestes barraques era el desesper. I després hi havia els superpobres, que no tenien ni casa. Dormien al carrer i als portals de les botigues, i havien de pagar un lloguer als gàngsters de la zona per poder-ho fer. La veritat és que l'Haroun tenia sort; però la sort té el costum d'abandonar-te sense avisar. Pots tenir l'estrella de la sort protegint-te durant molt de temps, i llavors, en un tancar i obrir d'ulls, et pot deixar plantat.

A la ciutat trista la majoria de famílies eren nombroses; però els nens pobres es posaven malalts i es morien de fam, mentre que els nens rics menjaven més del compte i es barallaven pels diners dels seus pares. Així i tot, l'Haroun volia saber per què els seus pares no havien tingut més fills, però l'única resposta que havia obtingut d'en Rashid no era cap resposta:

–En tu hi ha molt més, jove Haroun Khalifa, del que es veu a simple vista.

Però *què* volia dir, això?

–Vam esgotar tota la nostra quota de material-de-ferrens, fent-te a tu –li explicava en Rashid–. Està tot en

aquest paquet, el material de potser quatre o cinc criatures. Sí senyor, en tu hi ha molt més del que es veu a simple vista.

Les respostes directes estaven fora de l'abast dels poders d'en Rashid Khalifa, que mai no agafava una drecera si podia fer una bona marrada plena de revolts. La Soraya donava a l'Haroun una resposta més senzilla:

—Ho hem intentat —deia amb tristor—. Això de fer nens no és tan fàcil. Pensa en els pobres Sengupta.

Els Sengupta vivien al pis de dalt. El senyor Sengupta treballava a les oficines de l'Ajuntament, i era tan escanyolit, gemegós i garrepa com la seva dona Oneeta era generosa, cridanera i panxuda. No tenien fills, i per això l'Oneeta Sengupta dedicava més atencions a l'Haroun de les que ell hauria volgut. Li portava lllaminadures (això li agradava), i li esborrifava els cabells (això no li agradava gens), i quan l'abraçava, li semblava que les seves immenses cascades de carn l'envoltaven completament, cosa que li feia certa por.

El senyor Sengupta no feia gens de cas a l'Haroun, però sempre parlava amb la Soraya, cosa que no agradava a l'Haroun, especialment perquè el veí es dedicava a criticar en Rashid, el rondallaire, sempre que li semblava que l'Haroun no el sentia.

—Aquest marit teu, i perdona que t'ho digui —començava amb la seva veueta gemegaire—, té el cap ple de pardals i no toca de peus a terra. Què són, totes aquestes històries? La vida no és un llibre de contes ni una botiga d'acudits. Totes aquestes bromes no porten enlloc. De què serveixen, les històries que ni tan sols són veritat?

L'Haroun, que feia esforços per sentir-ho tot per la finestra, va decidir que no li agradava el senyor Sengupta, aquell home que no suportava els contes ni els que explicaven contes: no li agradava gens ni mica.

De què serveixen, les històries que ni tan sols són veritat?
L'Haroun no es podia treure del cap aquesta pregunta terrible. Però també hi havia gent que trobava que els contes d'en Rashid eren útils. En aquella època s'acostava el dia de les eleccions i els Peixos Grossos de diferents partits polítics acudien a en Rashid, tots amb un somriure de gat gras, a demanar-li que anés a explicar històries als seus mítings i no anés als de cap altre partit. Tothom sabia que si tenies la llengua màgica d'en Rashid a favor teu, se t'havien acabat els problemes. Ningú no es creia mai res del que deien els polítics, tot i que s'esforcessin al màxim per fer veure que deien la veritat. (De fet, per això tothom sabia que mentien.) Però tothom tenia una fe absoluta en en Rashid, perquè sempre confessava que tot el que els explicava era mentida i s'ho havia inventat. De manera que els polítics necessitaven en Rashid perquè els ajudés a guanyar els vots de la gent. Feien cua a la porta de casa seva, tots amb la cara lluent i el somriure fals, i una bona bossa de diners. En Rashid podia triar i remenar.

El dia que es va espatllar tot, l'Haroun tornava a casa, havent plegat de l'escola, i el va atrapar el primer ruixat de l'estació de les pluges.

Quan les pluges arribaven a la ciutat trista, la vida es feia una mica més suportable. En aquella època de l'any

hi havia unes castanyoles delicioses al mar, i la gent podia descansar del peix tristesa; i l'aire era fresc i net, perquè la pluja el rentava del fum negre que s'enlairava de les xemeneies de les fàbriques de tristesa. A l'Haroun Khalifa li encantava la sensació de quedar ben xop amb la primera pluja de l'any, de manera que es posava a saltar d'un cantó a l'altre i quedava fantàsticament amarat d'aigua tèbia, i obria la boca perquè les gotes de pluja li caiguessin a la llengua. Arribava a casa tan moll i brillant com una castanyola de les que nedaven al mar.

L'Oneeta era al seu balcó del pis de dalt, tremolant com un flam; i si no fos que plovia tant, l'Haroun hauria vist que estava plorant. Va entrar a casa i va trobar en Rashid contacontes com si acabés de treure el cap per la finestra, perquè tenia els ulls i les galtes xops i, en canvi, la roba tota seca.

La mare de l'Haroun, la Soraya, se n'havia anat de casa amb el senyor Sengupta.

A les onze en punt del matí, la Soraya havia enviat en Rashid a l'habitació de l'Haroun a buscar uns mitjons que no trobava. Al cap d'uns quants segons, quan ell estava enfeinat en la recerca (l'Haroun era especialista a perdre mitjons), en Rashid havia sentit que la porta del carrer es tancava de cop i, tot seguit, el soroll d'un cotxe al carrer. Havia tornat a la sala d'estar i havia vist que la seva dona ja no hi era i que un taxi desapareixia darrere la cantonada. «Ho devia tenir molt ben planejat», va pensar. El rellotge continuava marcant les onze en punt. En Rashid va agafar un martell i va fer miques el rellotge. Després va martellejar

tots els altres rellotges de la casa, fins i tot el de la tauleta de nit de l'Haroun.

La primera cosa que va dir l'Haroun quan va saber que la mare els havia deixat, va ser:

–I per què m'havies de trencar el rellotge?

La Soraya havia deixat una nota amb totes les coses desagradables que el senyor Sengupta deia d'en Rashid: «Només t'interessa passar-t'ho bé, però un home com cal sap que la vida és una cosa seriosa. Tens el cap ple de fantasies, i no t'hi queda lloc per als fets de la realitat. El senyor Sengupta no té ni gota d'imaginació. A mi ja m'està bé». I hi havia una postdata: «Digues a l'Haroun que l'estimo, però és inevitable, ara he de fer això».

L'aigua de la pluja va regalimar sobre la carta des dels cabells de l'Haroun.

–Què hi puc fer, noi? –gemegava llastimosament en Rashid–. Explicar contes és l'única feina que sé fer.

Quan va veure el seu pare tan melodramàtic, l'Haroun va perdre la paciència i va exclamar:

–Per què ho fas? *De què serveixen, les històries que ni tan sols són veritat?*

En Rashid es va tapar la cara amb les mans per plorar.

L'Haroun volia retirar aquelles paraules, xuclar-les de les orelles del seu pare i tornar-se-les a ficar a la boca per empassar-se-les; però no ho podia pas fer. Per això se'n va sentir responsable quan, poc després i en les circumstàncies més vergonyoses que es puguin imaginar, va passar una Cosa Impensable:

En Rashid Khalifa, el llegendari Ocea de les Idees, el fabulós Xa de Blah, dret davant d'un públic nombrós, va obrir la boca i va descobrir que se li havien acabat les històries.

Després que la seva mare se n'anés de casa, l'Haroun va descobrir que no es podia concentrar en res gaire estona, o, per ser exactes, més d'onze minuts seguits. En Rashid el va portar al cinema per animar-lo, però al cap d'onze minuts exactament, l'atenció de l'Haroun es va posar a divagar, i quan va acabar la pel·lícula no tenia ni idea de com havia anat tot plegat, i va haver de preguntar a en Rashid si al final havien guanyat els bons. L'endemà l'Haroun feia de porter en un partit d'hoquei que els veïns jugaven al carrer, i després de parar genialment una sèrie de boles durant els primers onze minuts, va començar a deixar passar boles d'allò més fluixes, ridícules i absolutament humiliants. I la cosa va continuar: el seu cap sempre divagava per altres llocs, lluny del seu cos. Això li causava certes dificultats, perquè moltes coses interessants, i algunes d'importants, requereixen més d'onze minuts: menjar, per exemple, i també els exàmens de matemàtiques.

Va ser l'Oneeta Sengupta qui va posar el dit a la nafra. Havia començat a baixar al pis de baix encara més sovint que abans, per exemple per anunciar desafiadament:

–Ja no sóc la senyora Sengupta! A partir d'avui digueu-me senyoreta Oneeta i prou! –I després d'això es donava

uns cops forts al front amb el palmell de la mà i gemegava:– Oh...! Oh...! Com acabarà tot això...?

Quan en Rashid va parlar a l'Oneeta de la falta de concentració de l'Haroun, però, ella es va expressar amb fermesa i amb molta seguretat:

–Les onze és l'hora que la mare va marxar –va declarar–. D'aquí ve el problema dels onze minuts. El té a la seva pessic-hola-gia. –A en Rashid i a l'Haroun els van caldre uns moments per entendre que volia dir *psicologia*.– Això és tristesa pessic-holà-gica –va continuar l'Oneeta–. Aquest noi s'ha quedat encallat en el número onze i no pot passar al dotze.

–No és veritat –va protestar l'Haroun; però en el fons pensava que potser sí. S'havia quedat encallat en el temps com un rellotge espatllat? Potser el problema no es resol-dria fins que la Soraya no tornés i fes funcionar de nou els rellotges.

Al cap d'uns quants dies van convidar en Rashid a actuar en un míting polític de la Ciutat de G, que es trobava a la veïna Vall de K, al peu de les muntanyes M. (S'ha de dir que al país d'Alifbay molts llocs s'anomenaven amb una lletra de l'Alfabet. Això provocava moltes confusions, perquè el nombre de lletres era limitat i, en canvi, el nombre de llocs que necessitaven un nom era gairebé il·limitat. Com a conseqüència, molts llocs diferents tenien el mateix nom. Això volia dir que les cartes sempre anaven a parar a adreces incorrectes. I aquestes dificultats encara es feien més greus perquè certs llocs, com per exemple la ciutat trista, havien

oblidat del tot el seu nom. Els empleats de correus del país tenien una gran feinada, ja us ho podeu imaginar, i no era estrany que de vegades estiguessin una mica irritables.)

–Hi hem d’anar –va dir en Rashid a l’Haroun, mirant de fer bona cara al mal temps–. A la Ciutat de G i a la Vall de K encara fa bo; i aquí, en canvi, l’aire està massa ploraner perquè surtin les paraules.

La veritat era que a la ciutat trista plovia tant, que et podies ofegar només de respirar fondo. L’Oneeta, que en aquell moment acabava de baixar del pis de dalt, va estar d’acord, molt tristament, amb en Rashid:

–Un pla fantàstic –va dir–. Sí, aneu-hi tots dos; seran com unes petites vacances, i no us amoïneu per mi, que em quedo aquí tota sola sola.

–La Ciutat de G no té res d’especial –va dir en Rashid a l’Haroun quan anaven en el tren que els hi portava–. Però la Vall de K...! Això sí que és diferent. Hi ha prats d’or i muntanyes de plata, i al mig de la Vall hi ha un llac preciós que, per cert, es diu Tèrbol.

–Si és tan bonic, per què no es diu Interessant? –va argumentar l’Haroun; i en Rashid, fent grans esforços per estar de bon humor, va provar de fer el número dels dits de bruixot.

–Ah..., i tant... el llac *Interessant!* –va dir amb veu misteriosa–. Està molt bé, això. És un Llac de Molts Noms, ja ho crec!

En Rashid va continuar esforçant-se per fer veure que estava content. Va parlar a l’Haroun de la Casa Flotant de

Luxe que els esperava al llac Tèrbol. Li va parlar del castell màgic ruïnós de les muntanyes de plata, i dels deliciosos jardins que havien fet els antics emperadors, que arribaven fins a la riba del llac Tèrbol: jardins amb fonts i terrasses i agradables glorietses, on encara volaven els esperits dels antics reis en forma de puputs. Però al cap d'onze minuts exactes, l'Haroun va deixar d'escoltar; i en Rashid va deixar de parlar, i es van quedar mirant per la finestra del vagó del tren, en silenci, l'avorriment inacabable de les planes.

A l'Estació del Ferrocarril de la Ciutat de G els van rebre dos homes que no somreien per res amb bigotis gegants i pantalons de quadres d'un groc cridaner. «Sembren dolents», va pensar l'Haroun, però es va guardar aquesta opinió. Els dos homes van portar amb cotxe en Rashid i l'Haroun de dret al míting polític. Van passar pel costat d'autobusos que regalimaven de persones com una esponja regalima d'aigua, i van arribar a un bosc espès d'éssers humans, una munió de gent que brotava en totes direccions com les fulles dels arbres de la selva. Hi havia grans matolls de criatures i línies de dones posades en fila, com flors en un parterre gegant. En Rashid estava sumit en els seus pensaments, i assentia amb tristesa sense dir res.

Llavors va passar. Va passar la Cosa Impensable. En Rashid va sortir a l'escenari davant de la immensa jungla de persones, i l'Haroun se'l mirava des dels bastidors: el pobre rondallaire va obrir la boca, i la multitud es va posar a xisclar d'emoció; però llavors en Rashid Khalifa, allà dret amb la boca oberta, va saber que la tenia tan buida com el cor.

–Ruac. –Només va poder dir això. El Xa de Blah semblava una cornella estúpida.– Ruac, ruac, ruac.

Després d'això els van tancar en un despatx intensament xafogós i els dos homes bigotuts amb pantalons de quadros d'un groc cridaner es van posar a escridassar en Rashid i a acusar-lo d'haver-se deixat subornar pel partit rival, i li van insinuar que li tallarien la llengua i també altres coses. I en Rashid, pràcticament amb llàgrimes als ulls, no parava de repetir que no entenia per què s'havia assecat, i els prometia que els ho compensaria.

–A la Vall de K estaré magnífic, genial –els va jurar.

–Val més que sigui veritat –el van escridassar els bigotuts–. Si no, fora llengua d'aquesta boca mentidera.

–I quan surt l'avió de K? –va intervenir l'Haroun, esperant calmar l'ambient. (Sabia que el tren no arribava a les muntanyes.) Els homes cridaners es van posar a cridar encara més fort:

–Avió? *Avió?* Les Històries del papa no s'enlairen, però el marrec vol volar! Res d'avions, senyors pare i fill. Agafeu un coi d'autobús!

–Ara també és culpa meva –va pensar l'Haroun, molt trist–. Tot plegat ho he començat jo. *De què serveixen, les històries que ni tan sols són veritat?* Amb aquesta pregunta vaig destrossar el cor al pare. O sigui que ara ho he d'arreglar jo. Hi he de fer alguna cosa.

El problema era que no se li acudia res.

Capítol 2

El Cotxe Correu

Els dos homes cridaners van fer entrar a empentes en Rashid i l'Haroun al seient de darrere d'un cotxe atrotinat amb seients vermell fosc espellifats, i tot i que a la ràdio de nyigui-nyogui del cotxe sonava música de pel·lícula a tot drap, els dos cridaners van continuar cridant sobre la informalitat dels contacontes durant tot el camí fins al reixat de ferro rovellat de l'Estació d'Autobusos. Un cop allà, van fer baixar del cotxe d'una empenta l'Haroun i en Rashid sense cerimònies, ni tan sols un «adéu».

–I les despeses del viatge? –va preguntar en Rashid, optimista, però aquell parell de cridaners van cridar:

–Més exigències de diners? Quina barra! Que n'és, de barrut! –I es van allunyar a tota velocitat, de manera que els gossos i les vaques i les dones amb paneres de fruita al cap s'havien de desviar per deixar-los passar. Mentre s'allunyaven fent zigues-zagues, continuaven sortint del cotxe la música estrident i les paraules grosseres.

En Rashid ni tan sols es va prendre la molèstia d'esgrimir el puny. L'Haroun el va seguir cap a la taquilla per un pati polsós amb les parets plenes d'estranyys avisos:

SI VOLS CÓRRER AMB EL TRANSPORT
TROBARÀS AVIAT LA MORT

n'era un, i:

AVANÇA ELS COTXES AMB DELIRI
I ACABARÀS AL CEMENTIRI

n'era un altre, i també:

VIGILA! FRENA! NO JUGUIS!
RES DE COTXE MENTRE PUGUIS!

–N'hi hauria d'haver un que prohibís escridassar els passatgers del seient de darrere –va murmurar l'Haroun.

En Rashid va anar a comprar els bitllets.

Davant de la taquilla hi havia un combat de lluita cos a cos en comptes de cua, perquè tothom volia ser el primer; i com que la majoria de gent portava pollastres o criatures, o altres paquets voluminosos, el resultat era un campí qui pugui d'on sortien volant plomes, joguines i barrets. I, de tant en tant, algú, amb cara de marejat i la roba estripada, aconseguia sortir de la melé, brandant, triomfal, un trosset de paper: el bitllet! En Rashid va respirar fondo i es va capbussar en aquella melé.

Mentrestant, a l'hangar dels autobusos, petits núvols de pols corrien d'un cantó a l'altre com petits remolins del desert. L'Haroun va veure que aquells núvols eren plens d'éssers humans. Simplement, hi havia massa passatgers a

l'Estació d'Autobusos per encabir-se als autobusos disponibles i, de totes maneres, ningú no sabia quin era l'autobús que sortiria primer; i això permetia als conductors jugar a un joc molt punyeter. Un conductor engegava el motor, col·locava els miralls en posició i feia com si estigués a punt de sortir. Immediatament, un grapat de passatgers recollia les maletes, els sacs de dormir, els lloros i els transistors i hi anaven corrent. Llavors el conductor apagava el motor amb un somriure ingenu, mentre a l'altre extrem de l'hangar un altre autobús engegava el motor i els passatgers es posaven a córrer una altra vegada.

–No s'hi val –va dir l'Haroun en veu alta.

–Tens raó –va respondre una veu de tro darrere seu–, però però però has de reconèixer que mirar-s'ho és divertidíssim.

El propietari de la veu era un home enorme amb un tupè sobre el cap, com una cresta de lloro. També tenia la cara extraordinàriament peluda; i a l'Haroun li va passar pel cap que tots aquells cabells eren, en certa manera, *plomes*. «Quina idea tan ridícula», es va dir. «Per què se m'ha acudit aquesta burrada? És un disbarat, com pot comprovar qualsevol.»

En aquell moment, dos núvols de pols de passatgers apressats van xocar amb una explosió de paraigües i lleteres i sandàlies de cànem i l'Haroun, sense voler, es va posar a riure.

–Molt bé, noi! –va dir el dels cabells de plomes amb veu de tro–. Saps veure el costat divertit de les coses! Un accident és, de fet, una cosa trista i cruel, però però però...

Pam! Patapum! Cataclac! Et desllorigues de riure! –Llavors el gegant es va posar ben dret i va fer una reverència.– Per servir-te –li va dir–, el meu bon nom és Peroò, i sóc el conductor del Cotxe Correu Súper Exprés Número U de la Vall de K.

A l'Haroun li va semblar que ell també li havia de fer una reverència.

–I el meu bon nom, com tu dius, és Haroun.

Llavors va tenir una idea, i va afegir:

–Si ho dius de debò, això de «per servir-me», hi ha una cosa en què em podries ajudar.

–És una manera de dir –va replicar el senyor Peroò–. Però però però m'atindrè a les meves paraules! Una manera de dir és una cosa molt tramposa; pot ser recargolada o pot ser directa. Però en Peroò és un home directe i no pas recargolat. Què desitja, el senyoret?

En Rashid havia parlat moltes vegades a l'Haroun del meravellós camí que anava de la Ciutat de G a la Vall de K, un camí que s'enfilava com una serp pel Pas de H cap al Túnel d'I (que també era conegut com a J). Als marges del camí hi havia neu, i a les gorges planaven uns fabulosos ocells multicolors; i quan el camí sortia del túnel (deia en Rashid), el viatger es trobava davant del paisatge més espectacular de la terra: una visió de la Vall de K amb els prats daurats i les muntanyes de plata amb el llac Tèrbol al cor –una visió desplegada com una estora màgica que esperés que algú s'hi enfilés per portar-lo a fer un volt.

–Un home que vegi aquell espectacle no pot estar trist –havia dit en Rashid–; en canvi, la ceguesa d'un cec s'ha

de sentir doblement desgraciada. De manera que l'Haroun va demanar el següent al senyor Peroò: seients de davant al Cotxe Correu fins al llac Tèrbol; i la garantia que el Cotxe Correu passaria pel Túnel d'I (també conegut com a J) abans de la posta, perquè si no, tot plegat perdia l'interès.

–Però però però –va protestar el senyor Peroò–, ja és molt tard... –Llavors, com que va veure que l'expressió de l'Haroun s'entristia, va fer un somriure d'orella a orella i va picar de mans.– Però però però i què?! –va exclamar–. El paisatge meravellós! Per animar el papa trist! Abans de la posta! *Cap problema.*

De manera que quan en Rashid va sortir tentinejant de la sala de la taquilla, es va trobar l'Haroun esperant-lo al graó del Cotxe Correu, amb els millors seients reservats a l'interior i el motor engegat.

Els altres passatgers, que havien quedat sense alè de tant de córrer, i que estaven coberts de pols, que la suor convertia en fang, miraven l'Haroun amb una barreja de gelosia i respecte. En Rashid també estava impressionat.

–Com em sembla que ja t'he dit, jove Haroun Khalifa: en tu hi ha molt més del que es veu a simple vista.

–Vinga! –va cridar el senyor Peroò, que era tan nerviós com qualsevol empleat del servei de correus–. Rum-ruum! –va afegir, i va pitjar a fons l'accelerador.

El Cotxe Correu va sortir com un coet pel reixat de l'Estació d'Autobusos, i va passar a frec d'una paret on l'Haroun va llegir:

SI VOLS ANAR A MÉS DE CENT,
NO HO DUBTIS PAS: FES TESTAMENT

El Cotxe Correu agafava més i més velocitat; els passatgers van començar a cridar i a brammar d'excitació i de por. El senyor Peroò travessava pobles i pobles conduint a tot drap. L'Haroun va observar que, a cada poble, un home amb una gran cartera de correus s'esperava a la parada d'autobús de la plaça del poble, i l'home primer semblava confús, i després furios, quan el Cotxe Correu li passava rabent pel costat sense ni tan sols disminuir la marxa. L'Haroun també es va fixar que a la part posterior del Cotxe Correu hi havia una zona especial, separada dels passatgers per una xarxa de filferro, amb piles de carteres de correus com les dels homes furiosos que brandaven els punys a les places dels pobles. Es veia que el senyor Peroò no havia pensat a entregar ni a recollir el correu!

—No ens hauríem d'aturar per les cartes? —li va preguntar finalment l'Haroun, inclinant el cos endavant. En aquell mateix moment en Rashid, el contacontes, va exclamar:

—Cal que correm d'aquesta manera?

El senyor Peroò va accelerar encara més el Cotxe Correu.

—Necessites parar? —va brammar per sobre de l'espatlla—. Necessites anar tan ràpid? Escolteu bé això que us diré: la Necessitat és una serp astuta, vet aquí. El noi m'ha dit que el senyor Rashid Necessita Un Paisatge Abans de la Posta, i potser té raó o potser no. I hi ha qui diria que

aquest noi Necessita Una Mare, i potser té raó o potser no. I de mi diuen que en Però Necessita Velocitat, però però potser és que el meu cor Necessita Una Emoció diferent. Ui, la Necessitat és un peix que es porta l'oli: torna falsa la gent. Tothom en pateix, d'això, però ningú no ho reconeix. Bravo! –va exclamar, assenyalant al seu davant amb el dit–. La neu! Ja es veuen clapes de neu! El camí s'enfonsa sota les rodes! Revolts tancats! Perill d'allaus! *Avancem a tot drap!*

Senzillament, havia decidit no aturar-se pel correu per poder mantenir la promesa que havia fet a l'Haroun.

–*Cap problema!*–cridava, alegrement–. Igualment, tothom rep les cartes que anaven adreçades a algú altre, en aquest país de tants i massa llocs i tan pocs i massa pocs noms.

El Cotxe Correu s'enfilava rabent a les muntanyes d'M, derrapant pels revolts terribles amb forts grinyols de les rodes. L'equipatge (que anava lligat a la baca de sobre el sostre) va començar a anar d'un cantó a l'altre d'una manera preocupant. Els passatgers (que semblaven tots iguals, ara que la suor havia acabat de convertir en fang tota la pols que portaven a sobre) es van començar a queixar.

–La meva bossa! –va cridar una dona-de-fang–. Búfal tocat del bolet! Curt de gambals! Si no pares de córrer les meves coses se n'aniran a pastar fang!

–Som nosaltres, els que sortirem disparats, senyora –li va etzibar en sec un home-de-fang–. O sigui que no faci escarafalls sobre els seus objectes personals, sisplau.

El va interrompre un altre home-de-fang, rabiós:

–Vigili què diu! Està insultant la meva bonadona!

Llavors hi va intervenir una segona dona-de-fang:

–I què? Ja fa estona que està cridant-cridant a la bona-orella del meu marit! Com vol que no es queixi? Mirin-la, un sac d'ossos ronyós! És una dona o un bastó de fang?

–Mireu quin revolt, no pot ser més tancat! –cantava el senyor Peroò–. Fa dues setmanes, aquí mateix, hi va haver un sinistre espantós. L'autobús va caure al barranc, tots morts, seixanta o setanta pel cap baix. Déu meu! Que trist! Si voleu puc parar perquè feu fotos.

–Sí, pari, pari! –li van demanar els viatgers (qualsevol excusa era bona perquè disminuís la velocitat), però el senyor Peroò encara va córrer més.

–Massa tard! –va cantar alegrement, a la tirolesa–. Ja l'hem deixat enrere. Les peticions s'han de fer amb més temps, si volen que les satisfaci.

–Ja hi he tornat –pensava l'Haroun–. Si ara ens estimbem, si acabem aixafats i fets a miques o rostits com patates fregides en un accident amb flames, aquesta vegada també serà culpa meva.

Ara s'havien enfilat a les muntanyes d'M, i l'Haroun estava segur que el Cotxe Correu accelerava més i més a mesura que pujaven. Estaven tan alts, que hi havia núvols a les gorges que tenien a sota, i la falda de les muntanyes estava coberta d'una neu espessa i bruta, i els passatgers tremolaven de fred. L'únic so que se sentia al Cotxe Correu era el petar de les dents. Tothom s'havia

sumit en un silenci alarmant i glacial, mentre el senyor Peroò estava tan concentrat en l'alta velocitat amb què conduïa, que fins i tot havia deixat de cridar «Vinga!» i d'assenyalar els llocs on hi havia hagut accidents especialment horripilants.

A l'Haroun li feia la sensació que suraven en un mar de silenci, que una onada de silenci els enlairava, més i més amunt, cap al cim de les muntanyes. Tenia la boca seca i la llengua encarcerada sota una crosta. En Rashid tampoc no podia emetre cap so, ni tan sols *ruac*. «D'un moment a l'altre», pensava l'Haroun –i sabia que hi havia algun pensament molt semblant en la ment de cada passatger–, «m'esborraran del mapa, com una paraula de la pissarra; un cop d'esborrador, i hauré desaparegut.»

Llavors va veure el núvol.

El Cotxe Correu passava pel costat d'un barranc estret. Més endavant, el camí girava amb un revolt tan tancat cap a la dreta, que semblava que haguessin de saltar pel caire de l'abisme. Hi havia rètols que anunciaven el perill extrem, amb paraules tan severes que ja no rimaven. «Condueix infernalment i arribaràs a l'infern» n'era un, i també: «Si no et mors de lentitud, et moriràs segur». En aquell precís moment un núvol espès, traspassat de colors impossibles i canviants, un núvol de somni o de malson, va fer un salt cap amunt des de la gorja que tenien a sota i es va deixar caure sobre el camí. Hi van topar just quan agafaven el revolt, i en la foscor sobtada l'Haroun va sentir en Peroò trepitjant el fre tan fort com podia.

Van tornar els sorolls: xiscles, el derrapatge de les rodes. «Ja està», va pensar l'Haroun –i llavors, quan van ser fora del núvol, es van trobar en un lloc de parets llises i corbes al seu voltant, i fileres de llums grocs al sostre.

–El túnel –va anunciar el senyor Peroò–. Al final, la Vall de K. Hores per la posta, una. Temps al túnel, només uns quants minuts. Un paisatge ens espera. Com he dit, *cap problema*.

Van sortir del Túnel d'I, i el senyor Peroò va aturar el Cotxe Correu perquè tothom pogués gaudir de la visió del sol ponent-se a la Vall de K, amb els camps d'or (que de fet eren de safrà) i les muntanyes de plata (que de fet estaven cobertes de neu d'un blanc pur i resplendent) i el llac Tèrbol (que no es veia gens tèrbol). En Rashid Khalifa va abraçar l'Haroun i li va dir:

–Gràcies per arreglar-ho, noi, però et confesso que durant una bona estona m'he pensat que havíem begut oli tots plegats, vull dir que estàvem llestos, acabats, *khattam-shud*.

–*Khattam-shud* –va dir l'Haroun arrufant les celles–. Com anava, aquella història que explicaves...?

En Rashid va parlar com si recordés un vell somni, un somni molt antic.

–Khattam-Shud –va dir a poc a poc– és l'Arxienemic de totes les Històries, fins i tot del Llenguatge. És el Príncep del Silenci i l'Adversari de la Paraula. I com que totes les coses s'acaben, com que els somnis s'acaben, les històries

s'acaben i la vida s'acaba, al final de tot fem servir el seu nom. «S'ha acabat», diem, «ja està. Khattam-Shud. Fi.»

—Aquest lloc et prova —va observar l'Haroun—. Ja no dius *ruac*. Les teves històries absurdes et comencen a tornar.

Pel camí que baixava a la Vall, el senyor Peroò conduïa a poc a poc i amb una precaució extrema.

—Però però però ja no hi ha Necessitat de Velocitat, ara que ja he fet el meu servei —va explicar a les dones-de-fang i als homes-de-fang, tremolosos, que van clavar tots alhora una mirada furiosa a l'Haroun i en Rashid.

Quan es feia fosc, van passar pel costat d'un rètol que originàriament havia dit «Benvinguts a K»; però algú l'havia empastifat amb lletres tosques i irregulars, i ara s'hi llegia «Benvinguts a Kosh-Mar».

—Què és Kosh-Mar? —va voler saber l'Haroun.

—És l'obra d'un pocavergonya —va dir el senyor Peroò arronsant les espatlles—. No tots els que viuen a la Vall són feliços, com veuràs.

—És una paraula de l'antiga llengua de Franj, que ja no es parla en aquesta zona —va explicar en Rashid—. En el temps de l'antiguitat, la Vall, que ara es diu simplement K, tenia altres noms. Un dels noms, si ho recordo bé, era «Kache-Mer». Un altre era aquest de «Kosh-Mar».

—Volen dir alguna cosa, aquests noms? —va preguntar l'Haroun.

—Tots els noms volen dir alguna cosa —va respondre en Rashid—. A veure, deixa'm pensar. Sí, això. «Kache-Mer» es pot traduir per «el lloc que amaga un mar». Però «Kosh-Mar» és un nom més lleig.

–Vinga –el va punxar l’Haroun–. No ho pots deixar aquí.

–En l’antiga llengua –va admetre en Rashid– volia dir «malson».

Ja era de nit quan el Cotxe Correu va arribar a l’Estació d’Autobusos de K. L’Haroun va donar les gràcies al senyor Peroò i li va dir adéu.

–Però però però em trobareu aquí quan vulgueu tornar –va replicar–. Us reservaré els millors seients, hi podeu comptar. Veniu quan sigui el moment, i jo estaré content... i en marxa! Rum-ruum! *Cap problema!*

L’Haroun tenia por de trobar més Cridaners esperant en Rashid, però K era un lloc remot, i la notícia de la desastrosa actuació del contacontes a la Ciutat de G no havia viatjat tan ràpid com el Cotxe Correu del senyor Peroò. Els va anar a rebre el Cap en persona, el Dirigent del partit que governava a la Vall, el Candidat a les eleccions imminents, l’home per a qui en Rashid havia de fer el seu espectacle. El Cap era un home de cara tan llisa i lluent, vestit amb una sahariana blanca i uns pantalons tan impecablement nets i emmidonats, que el bigotet escàs i llardós que li queia sobre el llavi de dalt semblava postís: era de mal gust per a un senyor tan fi.

El senyor fi va saludar en Rashid amb un somriure d’actor de cinema tan fals, que a l’Haroun li van venir ganes de vomitar.

–Benvolgut senyor Rashid –va dir–. Per a nosaltres és un honor. Una llegenda arriba a la ciutat.

Si a la Vall de K en Rashid fracassava tan estrepitosament com a la Ciutat de G, va pensar l'Haroun, aquell senyor aviat canviaria de cançó. Però en Rashid semblava content amb les adulacions, i qualsevol cosa que l'animés s'havia d'acceptar, de moment...

–Em dic Peperoò –va dir el senyor fi, inclinant lleugerament el cap i ajuntant els talons amb un copet.

–Gairebé igual que el conductor del Cotxe Correu! –va exclamar l'Haroun, i el senyor fi del bigoti espellifat va alçar les mans, horroritzat.

–*Gens ni mica* igual que el de cap conductor d'autobús! –va xisclar–. Només faltaria! Ja saps amb qui parles? Faig *pinta* de conductor d'autobús o del que sigui?

–Perdoni –va començar l'Haroun, però el senyor Peperoò ja se n'anava, amb el front ben alt.

–Respectable senyor Rashid, cap al llac! –va ordenar per sobre de l'espatlla–. Els camàlics li portaran les maletes.

Durant els cinc minuts de caminada fins al llac Tèrbol, l'Haroun va començar a trobar-se malament de debò. El senyor Peperoò i el seu grup (que ara incloïa en Rashid i l'Haroun) estaven permanentment rodejats d'exactament cent un soldats armats fins a les orelles; i la gent normal i corrent que l'Haroun veia pel carrer feia una cara exageradament hostil. «En aquesta ciutat hi ha mala maror», va pensar. Qui viu en una ciutat trista, reconeix la infelicitat només de veure-la. S'ensuma en l'aire de la nit, quan el fum dels cotxes i dels camions ja s'ha esvaït i la lluna fa que tot es vegi més clar. En Rashid havia anat a la Vall perquè la recordava com el lloc més alegre del

món, però era evident que els problemes havien arribat fins allà dalt.

«No deu ser gaire popular, aquest Peperoò, si necessita la protecció d'aquest fotimer de soldats», rumiava l'Haroun. Va provar de xiuxiuejar a en Rashid que potser el senyor fi amb pèls a sota el nas no es mereixia que li fessin costat a la campanya de les eleccions, però sempre hi havia massa soldats escoltant. I llavors van arribar al llac.

Els esperava una barca amb forma de cigne.

—El millor del millor per al senyor Rashid —va pronunciar amb certa cantarella el fatxenda del senyor Peperoò—. Passarà la nit a la barca més bonica del llac, com a convidat meu. Espero que no sigui massa humil per a una personalitat tan reconeguda com vostè. —Ho deia amb cortesia, però de fet allò era un insult, pensava l'Haroun. Per què ho aguantava, en Rashid? L'Haroun es va enfilear a la barca-cigne molt irritat. Els remers, amb l'uniforme de l'exèrcit, es van posar a remar.

L'Haroun va mirar les aigües del llac Tèrbol. Semblaven travessades per una munió de corrents estranys que s'encreuaven fent dibuixos intrincats. Llavors la barca-cigne va passar pel que semblava una estora flotant a la superfície de l'aigua.

—Un jardí flotant —va dir en Rashid a l'Haroun—. Es teixeix una estora amb arrels de lotus i es poden cultivar vegetals sobre el llac. —La seva veu tornava a tenir un deix melancòlic, i l'Haroun li va dir, fluixet:

—No estiguis trist.

–Trist? Infeliç? –va esgaripar el Fatxenda Peperoò–. No em digueu que l’eminent senyor Rashid no està content de l’entorn.

En Rashid, el contacontes, no havia estat mai capaç d’inventar-se històries sobre ell mateix, i va dir la veritat:

–No és pas això, senyor meu. Són coses del cor.

Per què li ho has dit?, va pensar l’Haroun, furiós, però el Fatxenda Peperoò va estar encantat amb aquella revelació.

–No pateixi, excel·lent senyor Rashid –va cridar, sense gens ni mica de tacte–. Aquesta l’ha deixat, *però hi ha molts més peixos, al mar.*

–Peixos? –va pensar l’Haroun, ple de ràbia–. Ha dit peixos? Que potser era una castanyola, la seva mare? Ara l’havien de comparar amb un peix tristesa o amb un tauró? Òndia, en Rashid li hauria de pegar ara mateix un bon cop de puny al seu nas refistolat!

El rondallaire remolcava una mà, lànguidament, per l’aigua del llac Tèrbol.

–Ai, però s’ha d’anar molt i molt lluny per trobar un peix Àngel –va sospirar.

Com a resposta a les seves paraules, el temps va canviar. Va començar a bufar un vent calent, i els va envair una boira que cobria tot el llac. Després d’això, no van veure res de res.

«Vés-lo a trobar, el peix Àngel», va pensar l’Haroun, «si ara mateix no em veig ni la punta del nas.»

Capítol 3

El llac Tèrbol

L'Haroun ja havia ensumat infelicitat en l'aire de la nit, i ara aquesta boira inesperada, decididament, feia pudor de tristesa i de melancolia. «Ens hauríem d'haver quedat a casa», va pensar. «Ja n'hi ha prou allà, de cares llargues.»

–Uix! –va cridar la veu d'en Rashid Khalifa entre la boira d'un groc verdós–. Qui l'ha feta, aquesta pudor? Vinga, confessa-ho.

–És la boira –li va explicar l'Haroun–. És Boira de la Desgràcia.

Però tot d'un plegat la veu del Fatxenda Peperoò va cridar:

–Senyor Rashid, no sigui tan indulgent, ara el noi vol dissimular la pudor que fa inventant-se coses. Em temo que és com la gent d'aquesta Vall absurda: es vol fer passar per boig. Quines coses he d'aguantar! Els meus enemics contracten mals professionals perquè omplin el cap de la gent amb calúmnies sobre mi, i els més ignorants les llepen a cremadent com si fossin llet. Per aquest motiu he acudit a vostè, eloqüent senyor Rashid. Vostè explicarà contes alegres, històries d'elogi, i la gent el creurà, i serà feliç, i em votaran.

De seguida que hagué pronunciat aquestes paraules, un vent tallant i calent va bufar sobre el llac. Es va dispersar la boira, però ara el vent els cremava la cara, i les aigües del llac es van començar a agitar violentament.

–No és pas Tèrbol, aquest llac –va exclamar l’Haroun–. De fet, és decididament Rampellut! –Mentre aquestes paraules li sortien de la boca, hi va caure.– Deu ser el País Temperamental! –va exclamar.

La Història del País Temperamental era una de les preferides d’en Rashid Khalifa. Era la història d’un país màgic que canviava contínuament, segons l’estat d’ànim dels seus habitants. Al País Temperamental el sol brillava tota la nit si hi havia prou gent contenta, i continuava brillant fins que aquella assolellada interminable els atacava els nervis; llavors els queia al damunt una nit irritable, una nit plena de queixes i murmuracions, i l’aire es feia massa espès per respirar-lo. I quan la gent s’enfadava, s’estremia la terra; i quan la gent estava confusa o insegura, el País Temperamental també estava confús –la silueta dels edificis i dels fanals del carrer i els cotxes es veien bruts, com pintures on s’han corregut els colors, i en aquells moments es feia difícil saber on començava una cosa i on acabava l’altra.

–Ho he endevinat? –va preguntar l’Haroun al seu pare–. És aquí, on passa la història?

Tenia lògica: en Rashid estava trist, i per això la Boira de la Desgràcia havia envoltat la barca-cigne; i el Fatxada Peperoò tenia tants fums, que no era estrany que hagués atret aquell vent bullent!

–El País Temperamental només era una història, Haroun –va respondre en Rashid–. Ara ens trobem en un lloc real.

Quan l'Haroun va sentir les paraules del seu pare *només era una història*, va comprendre que el Xa de Blah estava molt deprimit, perquè només el desesper profund li hauria pogut fer dir una cosa així.

En Rashid, mentrestant, discutia amb el Fatxenda Peperoò.

–No em digui que només vol que expliqui històries de mel-i-mató –va protestar–. No totes les bones històries són d'aquesta mena. A la gent també li agraden les històries tristes i sentimentals, si les troben boniques.

El Fatxenda Peperoò es va posar fet una fúria.

–Quin disbarat! –va xisclar–. Les condicions de la seva feina estan ben clares! Per mi només explicarà contes alegres! Res d'històries tristes! Si vol moma, faci broma!

Tot d'un plegat, el vent calent va començar a bufar amb molta més força; i mentre en Rashid estava enfonsat en un abatiment silenciós, la boira groc-verdosa amb pudor de vàter els perseguia impetuosament pel llac; les aigües estaven més furioses que mai, s'enfilaven pels costats de la barca-cigne i la gronxaven d'una manera inquietant cap a un costat i cap a l'altre, com si fossin una rèplica de la fúria d'en Peperoò (i també, de fet, de la ira creixent de l'Haroun per la conducta d'en Peperoò).

La boira va tornar a engolir la barca-cigne, i l'Haroun ja tornava a no veure res. Només sentia sons de pànic: els remers uniformats que cridaven: «Ehm! Ehm! Ehm! Ens

enfonsen!», i els xiscles rabiosos del Fatxada Peperoò, que semblava que es prenia les condicions climatològiques com un insult personal; i com més xiscles i esgarips se sentien, més s'encrespaven les aigües, i més calent i violent era el vent. Esclats de llamps i trons encenien la boira i creaven uns curiosos efectes de llums de neó.

L'Haroun va decidir que no podia fer res més que posar en pràctica la seva teoria del País Temperamental.

–Molt bé! –va cridar enmig de la boira–. Escolteu tots! Això és molt important: que tothom pari de parlar. Ni una paraula. Els llavis cosits. És molt important que hi hagi un silenci sepulcral quan hagi comptat fins a tres: a la una, a les dues i a les tres!

La seva veu havia adquirit un to d'autoritat que el va sorprendre tant a ell mateix com als altres i, com a conseqüència, els remers, i en Peperoò i tot, el van obeir sense dir ni piu. El vent ardent va parar immediatament, i es van acabar els llamps i els trons. Llavors l'Haroun va fer un esforç ben conscient per controlar la irritació que li causava el Fatxada Peperoò, i les ones es van apaivagar en el mateix moment que ell es va calmar. La boira pudent, però, encara hi era.

–Fes una cosa per mi –va dir, a crits, l'Haroun al seu pare–. Una i prou. Pensa en els moments més feliços que puguis recordar. Pensa en el paisatge de la Vall de K que vam veure quan vam sortir del Túnel d'I. Pensa en el dia del teu casament. Sisplau.

Al cap d'uns moments la boira pudent es va esfilagarsar com parracs d'una camisa vella i se la va emportar la

fresca brisa nocturna. La lluna tornava a brillar sobre les aigües del llac.

–Ho veus? –va dir l’Haroun al seu pare–. No era *només una història*, després de tot.

En Rashid va fer una forta rialla, satisfet.

–Ets collonut quan et trobes entre l’espasa i la paret, Haroun Khalifa –li va dir amb un cop de cap emfàtic–. Em trec el barret.

–Rashid Calçasses –va cridar el Fatxenda Peperoò–, ara dirà que es creu les poca-soltades d’aquest marrec! Han arribat condicions climatològiques rigoroses, i han marxat. Ja està tot dit.

L’Haroun es va guardar el que pensava del senyor Peperoò. Sabia el que sabia: que el món era ple de màgia i, per tant, els mons màgics es podien fer realitat fàcilment.

La casa flotant es deia *Les mil i una nits i una altra*, perquè (com fatxendjava el senyor Peperoò), entre totes les Mil i una nits no hi trobareu una nit com aquesta.

Cada una de les finestres estava tallada amb la forma d’un ocell, un peix o una bèstia fabulosa: el roc de Sindbad el mariner, la balena que s’empassava homes, un drac escopint foc, etcètera. Les finestres estaven il·luminades, de manera que aquests monstres fantàstics es veien des de lluny i semblaven fosforescents en la foscor.

L’Haroun va seguir en Rashid i el senyor Peperoò per una escala de fusta fins a un porxo de fusta intricadament treballada i cap a una sala amb aranyes de cristall i seients

en forma de tron amb coixins de brocats vistosos i taules de noguera tallades de manera que semblaven arbres amb la capçada plana i petits ocells, i també unes criatures que semblaven nens amb ales, però que en realitat eren fades. Les parets estaven folrades de prestatges amb volums relligats en pell, però la majoria eren falsos i, de fet, dissimulaven mobles bar i armaris de les escombres. En un dels prestatges, però, hi havia una col·lecció de llibres de veritat escrits en una llengua que l'Haroun no sabia llegir, i il·lustrats amb les imatges més estranyes que mai havia vist.

—Rashid Erudit —va dir en Peperoò—. Aquests llibres li interessarien, per la seva feina. Tenim, per a la seva edificació i delectació, tota la col·lecció de narracions coneguda amb el títol de *L'Oceà dels Corrents de les Històries*. Si mai se li acaba el material, aquí n'hi ha per donar i per vendre.

—Acabar-se'm el material? Però què diu? —va saltar en Rashid, impetuós, tement, de sobte, que en Peperoò sabés des del principi la notícia dels terribles esdeveniments de la ciutat de G. Però en Peperoò li va donar uns copets a l'espatlla.

—Rashid Cua de Palla! Només era una broma, un acudit efímer, un núvol que el vent esvaeix. Confiem plenament en el seu recital, per descomptat.

Però en Rashid ja tornava a estar deprimat. Ja era hora de deixar-ho córrer, i anar a dormir.

Els remers uniformats van portar en Rashid i l'Haroun fins a les seves habitacions, que encara eren més luxoses que la sala. Ben bé al centre de l'habitació d'en Rashid hi havia

un enorme paó de fusta pintada. Amb lleugers moviments dels braços, els remers li van descobrir l'esquena i el paó es va convertir en un llit ample i confortable. L'Haroun tenia l'habitació del costat, i hi va trobar una tortuga igualment gegantina que es va convertir en llit quan els remers li van treure la closca. L'Haroun se sentia una mica estrany, pensant que dormiria en una tortuga sense closca, però, recordant que havia de ser ben educat, va dir:

–Gràcies, és molt agradable.

–«Molt agradable?» –va botzinar el Fatxenda Peperoò des de la porta–. Jove inconvenient, et trobes a bord de *Les mil i una nits i una altra!* «Molt agradable» no està a l'altura de la realitat! Reconeix, com a mínim, que tot plegat és Supermeravellós, Increïble i Absolutament Fantàstick!

En Rashid va dirigir una mirada a l'Haroun que deia: «Hauríem d'haver llançat aquest paio al llac, quan n'hem tingut oportunitat», i va interrompre els esgarips d'en Peperoò.

–Com ha dit l'Haroun, és molt agradable. Ara tenim son. Bona nit.

En Peperoò se'n va anar cap a la barca-cigne molt ofès. El seu últim tret van ser aquestes paraules: «Quan la gent no té gust, convidar és injust. Demà, Rashid Desagraït, li tocarà a vostè. A veure si el públic el troba *molt agradable*».

[...]